

EPIGRAMI

ZAPOZNELI EPIGRAMI

NAROBE SVET

Pisec dram zanima se za krave,
Agrokombinat pa za predstave.
No, zato je v dramah dosti slame,
v hlevih pa precej snovi za drame.

L'ÉTAT C'EST MOI

«Jaz sem država!» neki kralj je rekel.
A v socializmu to za vse velja.
Ker pa država bolj in bolj odmira,
vse bolj in bolj ostaja le še «moi».

NIC NOVEGA

Rotacija je znana nam
že dolgo dolgo vrsto let:
ko nekdo spravi vse v nered,
nered gre delat še drugam.

NEZAPOZNELI EPIGRAMI

FRANCOZOMAN

Ker butci so vsi naši literati,
naj Snoj *čimprej* v Pariz odkolovrati,
tam bo lahko, takó vsaj meni zdi se,
prodajal in ne pisal v časopise.

KOOPERACIJA

(Gradišnik and Comp.)*

Ljuljko, ki iz knjig jo oče veje,
sin mu krade in jo v pesmih seje.
Da bi sin zaplodil manj plevela,
oče naj z manj strastno vnemo dela.

PESNIŠKA STRAN

(«Naših razgledov»)**

Le kaj urédnik s tako vnemo išče?
I, kaj! Snovi za pesniško stran išče.

Jam

* Glej: Problemi, št. 27 in Naši razgledi, št. 17, 1965.

** Glej nekaj zadnjih števil Naših razgledov (z zelo redkimi izjemami).

EPIGRAMČEK

(Mateju Boru)

Ker dobro Vaše igre vse poznam,
Vam, Veličanstvo, vračam epigram:
v vesolje ga z akvarijem pošljite,
pa še naprej na lovorikah mirno — spite!

Mikro Župančič

PISMA UREDNIKU

Spoštovano uredništvo!

V 7. številki letošnje Sodobnosti je Vaš sodelavec Matej Bor objavil prispevek »Kraljevska pota«, ki bi mogel bralce te revije zvesti v zmoto. Zato izjavljam resnici na ljubo, da sem v preteklem letu res odšel na Dunaj predavat o slovenski potojni dramatik, vendar ne na račun Mateja Bora, kakor namiguje prispevek. Vaš sodelavec me torej ni »plačeval«, zato je ga nisem neposredno oškodoval. Pa tudi posredno ne, saj nisem potoval na račun fonda za kulturne stike s tujino ali kake druge institucije, ki se jih poslužuje Matej Bor, marveč sem bil omenjen dne gost društva avstrijskih književnikov, ki so poravnali tako stroške mojega potovanja kakor bivanja na Dunaju.

Vladimir Kralj

Opomba uredništva: Popolnoma umestno je, da slovenski kulturni delavci potujejo v tujino bodisi kot delegati bodisi kot gostje (tako Matej Bor kakor tudi Vladimir Kralj sta potovala po prvi in drugi poti), bistveno vprašanje, ki ga zastavlja tudi Borov epigram in ki ne velja samo za posamezni primer, pa je vendarle odnos predavatelja v tujini do slovenske književnosti: ali je tuj avditorij prostor za našo notranjo polemiko ali pa za čim bolj objektivno poročilo o dosežkih slovenske kulture? Avtor epigrama se ne spušča v to, kdo plačuje »kraljevska potovanja«, o kakršnih govori, vsekakor pa ne trdi, da jih plačuje on, temveč se samo vprašuje, kakšen smisel ima plačevati, pa naj plačuje že kdorkoli hoče, za takšna potovanja, na katerih slovenski pisatelji dajejo v nič delo svojih kolegov pred tujimi poslušalci, pred katerimi se po navadi govori predvsem o takih delih, ki neko literaturo priporočajo, ne pa o takih, ki ji vsaj po predavateljevem mnenju niso v čast.